

Сліпуче-чорний вугіль ночі, глиб і серця шахта,  
природи дно – дно таємниці й неба синє лоно;  
лящить у вухах сон – зім'ята та подерта плахта,  
і дзвонить в темряві співуче серце телефону.

Так будиться хаос забутий літ дитячих світу,  
з-поза свідомості запони дивиться прадавнє,  
мов озеро, чарує в сріблі заля, й синім квітом  
проломаний удвоє місяць на долівці в'яне.

І темне місячне ядро з твердої шкаралущі  
вилускують долоні тиші, що усе загорнуть.  
Дівчат кирпатий янгол рає, й час статуї кришить,  
лиш труби мегафонів сяють, мов тюльпани чорні.

4 січня 1936